

Отново постъпих на работа, като бях преназначена за секретар на кметство

Тинка, р. 1940

Казвам се Тинка Спасова Стоянова и съм родена на 26 февруари 1940 година в село Вакарел, област София, в бедно ромско семейство. Баща ми Спас беше на служба като гвардеец в град София. След това той работеше като милиционер в съвета в село Вакарел. През 1951 година се разболя от злокачествен рак на стомаха и след едногодишно лечение баща ми почина. Майка ми Велика се занимаваше предимно с домакинските задължения и отглеждането на мен, братята и сестрите ми. Аз съм най-голямото дете в семейството. Имам двама по-малки братя – Стамо и Йордан и една сестра. Ранното ми детство протече при много трудни условия на живот поради бедност и недоимък. На осемгодишна възраст постъпих в училище в махала Семковци, където учех заедно с още десет деца, които не бяха от ромски произход. Но въпреки това отношенията им към мен бяха много добри и не засягаха факта, че съм от ромско семейство. В махала Семковци учих до четвърто отделение, а след това продължих обучението си в махала Поповци. Там се обучавах само две години. През 1952 година бях изпратена заедно с по-големия си брат – Стамо, в дом за деца и юноши ”Лиляна Димитрова”, пансион за сираци и полусираци, град Долна баня за завършване на основното си образование. Главната причина за преместването ни с брат ми Стамо беше смъртта на баща ни. В дома за сираци останах една година и завърших осми клас, а брат ми остана още една година. След завършването ми на осми клас продължих да уча в средно-смесено училище в град Ихтиман, където завърших десети клас. След това прекъснах обучението си поради липсата на финансови средства. Оттук насетне юношеството ми премина като непрестанна борба със

сложния ми живот, изпълнен с много трудности и мъка. Бях принудена да потърся начин, с който да помагам на майка ми в грижите за семейството. За това на седемнадесетгодишна възраст напуснах село Вакарел и започнах работа като броячка в Минстрой „Чукурово” село Габра, област София. Там живеех при леля ми, сестра на майка ми Велика, която ме приюти временно. Работата ми в Минстрой ”Чукурово” обаче се оказа изключително тежка за възрастта ми. Работех на три смени - дневна и нощна, при тежки условия на труд на открито, лоша и нездравословна среда.

След едногодишната си работа като броячка бях преместена като куриерка в администрацията на предприятието по настояване на ръководството. Куриерската длъжност се оказа значително по-лека работа от предишната. Тя включваше разносяне на кореспонденцията на работниците и служителите в предприятието. Пет месеца след започването на новата си работа длъжността куриер беше закрыта и аз бях предназначена като телефонистка в централата на предприятието. В продължение на една година работих на тази длъжност. През 1959 година се запознах с Илия Георгиев Тошев - работник в същото предприятие. Той ми стана верен приятел и сигурна опора, подкрепяйки ме в преодоляването на трудностите, пред които се изправих. След едногодишната ни дружба, нашето приятелство прерасна в безгранична любов.

През 1960 година аз сключих граждански брак с Илия Тошев в село Габра. Тогава се преместих да живея заедно със съпруга си при неговото семейство, което ме прие сравнително добре. След сватбата ми с Илия оставих моминското си име Стоянова и приех фамилията на мъжа ми-Тошева. Същата година Илия постъпи в редовете на Българската народна армия (БНА) за отбиване на редовна военна служба, като ме остави да го чакам заедно със семейството му. Докато той беше в казармата, по настояване на родителите му аз напуснах длъжността телефонистка и постъпих на работа в Потребителна кооперация (ПК) в село Габра като

продавачка в магазин за трикотаж. След това работих и в магазин за плодове и зеленчуци - по заместване. И поради добре усвоените ми търговски умения бях назначена на постоянна работа в сладкарницата в селото.

През 1962 година съпругът ми Илия отби редовната си военна служба. Тогава се завърна в село Габра при мен и при семейството си, след двегодишно отсъствие. Веднага след това той започна работа в мина „Чукурово“ като булдозерист, където работеше до пенсионирането си.

На 4 януари 1962 година родих първото си дете. За голямо нещастие радостта на мен и съпруга ми беше помрачена, тъй като първородната ни рожба почина след няколко часа живот. Това беше голямо страдание за всички, но най-вече за мен. След едногодишна мъка от починалото ни бебе обаче на 25 януари 1963 година аз родих второто си дете - Адриана Илиева Тошева, която донесе голямо щастие за мен и съпруга ми. Адриана израсна като здраво и жизнерадостно дете, обградено с много обич, грижи и внимание от цялото семейство. За още по-голяма радост на 12 юни 1965 година родих и третото си дете - Ивайло Илиев Тошев. И така в нашия дом навлезе радостта благодарение на децата ни. Това бяха най-прекрасните години от живота ми, които бяха изпълнени с много загриженост и любов към семейството ми. Това беше периода, по време на който усетих истинската наслада и красота от живота, което се оказа най-голямата награда, която можех да получа заради нещастията и несполуките, съпътстващи ме още от малко дете. След двегодишни майчински грижи аз отново постъпих на работа, като бях преназначена за секретар на кметство Габра, където работих до пенсионирането ми (1995 година). През това време в село Габра аз и семейството ми се ползвахме с доверие, уважение и приятелско отношение от населението на селото. За сметка на моето щастие обаче живота на другото ми семейство - майка ми, двамата ми братя и сестра ми от село Вакарел, преминаваше през много по-тежки препятствия, свързани с бедността. След преместването ми в село Габра и

женитбата ми с Илия, грижата за братята и сестра ми падна изцяло върху майка ми Велика. Но с течение на времето те успяха лека по лека да се справят с трудностите и всеки съумя да намери своя път в живота.

За голяма мъка през 1964 година сестра ми се разболя от диабет и през 1974 година тя почина на 26-годишна възраст. Това нещастие се оказа най-голямата трудност за мен, за майка ми и за братята ми. Съдбата отново ни поднесе лоша изненада и безкрайно страдание. Това е огромна болка, която не спираше. Същата година двамата ми братя, вече семейни, се преместиха да живеят със съпругите си, като оставиха майка ни да живее сама.

Смъртта на сестра ми и самотата се отразиха много тежко на майка ми. Ежедневната болка и мъка по загубата на детето в продължение на шестнадесет години се оказаха фатални за живота на мама, вследствие на което през октомври 1990 година тя почина. Това беше много труден и мъчителен период за мен свързан със загубата на най-близките и мили хора. За пореден път бях съкрушена и напълно съсипана. В продължение на дълго време страдах безмилостно, но благодарение на децата и съпруга ми ,аз успях да преодоля до известна степен мъката си и отново започнах да гледам с радост на живота, наслаждавайки се на щастливото детство на дъщеря си и сина си.

През 1982 година дъщеря ми Адриана завърши средното си образование в град София и там започна държавна работа. Три години по-късно тя се омъжи и се премести да живее с мъжа си в София. През 1984 година синът ми Ивайло също завършва средното си образование в град София, но остана да живее с мен и Илия в село Габра. След дългогодишен ергенски живот Ивайло се ожени през 1996 година и живя със съпругата си седем години на село, след което през 2003 година се премести в град София заедно със съпругата и малкия си син. В момента аз съм пенсионерка и работя в частна фирма - хранителен магазин като продавачка в село Габра. Съпругът ми Илия също е пенсионер и се занимава със земеделието и градинските

задължения на семейството ни. Ние живеем сами двамата в село Габра и се радваме на преуспелите си деца - Адриана и Ивайло, а също така и на тримата си внуци. Въпреки всичките несгоди и мъки живея доволна от нещата, които получих, и успях да преодолеем нещастията от живота ми.